

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 173.

Göteborg den 2 april 1963.

Käraste lilla Hella!

Nu har jag satt på mina potäter. Och så tänkte jag åtminstone börja på ett aldrig så litet brev te dej. Det skall fortsätta med ett hjärtligt tack för brev nr 167, som kom den 29/3.

Nu är potatisen redan kokta, 2 s t. från Israel - dom är bäst - och 1 st. från Kanarieöarna. 3 bitar Bankettsill och 1½ halv persika, konserverad. De var gott å bra. Tror du inte?

När det trädde i kraft att svenskar i utlandet får folkpension, det vet jag inte. Det har kanske alltid varit så, då dom är skrivna i hemlandet. Kanske får jag veta det nån gång och då ska ju också få veta. Det var ju bra att du tillskrivit Rut Sjöström om de 100:- kronorna. Men som du sett av mitt brev blev det lite för sent för mars-avlöningen, som jag bankplacerat.

Tre gånger klämmer min doktor åt armen för att vara säker på blodtrycket. 3:dje gången sa jag till honom: Nu går den av! Nä, de gör den nog inte, sa han. Har Oscar nåt ont i sina leder eller något annat reumatiskt? I så fall hör ju en hög sänka till. Då kan ju folk gå omkring med 75 å så.

Det var roligt att du sympatiserar med vår gravförsäljning. Och om vi till slut blir bara stoft i en liten urna, så får vi nog plats allihop som vill.

Att det vattnar sej i munnen på dej vid tanken på den ankommande anjovisen! Det kunde väl åtminstone smaka lite selle-spa!

Jag ser att man kan skriva small-package, men i min lilla svensk-engelska och engelsk-svenska ordbok står det faktiskt "packet" för paket. Men det är nog hur gammal som helst, så jag accepterar ditt förslag. Om jag kommer ihåg det!!!!

I går kände jag för första gången att en väsentlig förbättring inträtt i min muskelsträckta lekamen. Jag kan gå bra här inne, även om det gör lite ont. Jag kan ligga i sängen och "cykla" och sträcka på benen hur som helst utan att det gör ont. Ut vågar jag inte gå än. Känner mej allt för osäker.

När Eva och Roy var här hade dom ju med sej sin projektor. Jag frågade vad den kostade. Kr. 100:- Då flög det i mej: Kan du skaffa en sån till mej? Kanske inte en precis sån, men. - - - Du kan ju se efter. Ja, det skulle han göra. Det var nämligen halva priset. 200:- kostade den. Men man kan ju inte ladda i dom. Man sätter in 2 åt gången. Men bilderna tog nästan hela väggen bakom min säng. Jag tyckte att det var så tjustigt. I lördags kom apparaten för 95:- kr. Men då tänkte jag att det kanske var tokigt. Jag borde ju också först ha frågat om jag fåt använda någon del av era bilder. Ni kanske helst ser att dom ligger förseglade tills ni kommer hem? Jag har satt upp lådorna i mitt översta skåp i hallen igen. Men den lilla lådan, som du hade på dina resor, står här nere. Jag tänkte att jag skulle pröva med dom någon dag. Det gäller bara att ha dom här hemma, då någon eller några gamla vänner kommer, som kanske sällan ser nåt sänt här. Jag tyckte att när jag nu fått lite pengar, så skulle det vara roligt med en sån här anordning. Säg mej nu ärligt hur jag får det med bilderna!

I söndags var det Ester. Jag bryr ju mej aldrig om varken mina eller andras namnsdagar. Men jag tänkte att kanske någon kom upp efter kyrkan om dom fick veta att jag är inestängd. Där kom Ebba och Ludde, som jag trodde var på landet. Dom hade med sej glass och frukt! Inga-Lisa kom upp samtidigt med 4 st. fina klädhängare eller galgar, som jag väl behövde. På em. ringde Emma och Flora Svenberg och pratade i 4 perioder, vilket också var så roligt. På lördagen fick jag följande post: Från Dagny Berg ett vykort. Dom har varit mycket illa därän i influensa eller vad det skall kallas. Dom är rätt bra nu, säger Dagny. Men på Kadett-gatan går det sakta men stadigt neråt eller hemåt rättare sagt, sa Dagny. Så hade jag ett kort från denna förunderliga Märta Swedberg, tätt, tätt fullskrivet med hennes förtjusande stil, som du väl känner. Hon gratulerar och så säger hon att hon skrivit till Lisa och David och tacka för ett brev som John fick på sin 90-årsdag. "John kan inte skriva numera. Han är mycket svag och klen. På sin högtidsdag var han strålande - men sedan har krafterna avtagit mer och mer. Nu ligger han mest, fastän ovanpå, klädd! De är väl trist med vår gamle vän. Samtidigt hade jag ett litet brev från Doris Strutz. Jag sa att hon behövde inte

erkänna Evas gåva till mej. Men hon gjorde det ändå. Och så säger hon: "I kväll sitter jag här hemma hos mamma och pappa. De är rätt så dåliga båda två och någon måste vara här ständigt. I vanliga fall har vi natthjälp, men på grund av ombyte på person har vi blivit utan ett par nätter, så jag har måst ligga här här!" - Detta hade ju inte med Ester-dagen att göra och inte heller det komiska kort, som jag fick från en av dem jag brukar besöka på Gårda. Det föreställer tvenne hustrur som hälsar på sina män på kirurgisk avdelning på sjukhus. "Sjukbesök" heter målningen, som det väl är. Den ene gubben ligger med huvudet och den högra armen i ett paket och ett korsförband på ena kinden. Den andre ligger med en 50-kg vikt i benet. Fruntimmerna sitter mellan sängarna och vänder ryggarna åt sina äkta män, som blänger svart. Det ene fruntimret sitter på en stol och den andra tränger på sängkanten honom med de 50 kilona. Journalerna visar hög feber. Ja, det är verkligen roligt. Så här mycket post vet jag inte om jag någonsin fått på en namnsdag. Men det kan väl hända i min ungdom.

Här om du fick jag ett vackert kort från Isa med tack för fotot. Det var ju självt ett tack för deras julkort, som jag besvarade därmed. "David och Hellen hör jag från ofta" säger Isa. Ja, alla människor är vänliga. Så ock du tycker

Ornelga